

Capitolul 6,1-10

În mod asemănător cum apostolul la sfârșitul epistolei către Romani (Romani 15.1-3) atenționează pe „cei tari” să poarte slăbiciunile celor slabi și să nu-și placă lor înșiși, tot așa aici se adresează inimilor și conștiinței celor „spirituali”, ca să le amintească de obligațiile lor de dragoste față de frați și de surori. Că el prin cuvântul „spirituali” nu se referă la o **grupă** deosebită de persoane între credincioșii din Galatia, așa cum se obișnuiește astăzi în creștinătate să se facă deosebire între „spirituali” și Biserică, „laici”, nu mai trebuie amintit. Solicitarea este adresată tuturor: „**voi**, care sunteți duhovnicești”. Dacă toți au meritat denumirea aceasta, în privința aceasta fiecare va da socoteală pentru sine însuși. Instinctiv ne apare mereu sentimentul: Cât de serios și cercetător este Cuvântul lui Dumnezeu! Cu adevărat, El este „curățit **de șapte ori**”! Aceasta ne-o arată din nou începutul capitolului:

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicăți cu duhul blândeți. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fi ispitit și tu” (versetul 1). „Dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală!” Deci nu este considerată o premisă, că credinciosul păcătuiește; dar dacă se întâmplă, dacă va avea loc vreodată, că un om – să observăm și acest cuvânt: un om, unul slab, o creatură înclinată spre a greși – se uită pe sine și se lasă *nechibzuit* să facă un pas greșit, „să-l ridicăți”, și așa mai departe. Este asemănător ca în 1 Ioan 2.1. Aici ca și acolo nu se presupune că credinciosul **ar trebui** să păcătuiască, să facă greșeli. Apostolul Ioan scrie dimpotrivă copiilor săi, „ca să **nu** păcătuiască”, și Pavel spune fraților săi: „Umblați cârmuiți de Duhul și **nu** veți împlini [sub nici o formă] poftele firii pământești [ale cărnii]”.

Dar cine **sunt** cei „duhovnicești”? Conform cu poziția și chemarea lor, toți cei născuți din Dumnezeu poartă această denumire. Dar dacă toți se dovedesc practic în cuvânt și umblare ca „oameni duhovnicești”, aceasta este o altă chestiune. Ei **ar trebui** să facă totul, **ar trebui** să fie toți „duhovnicești”, și aceasta cu atât mai mult cu cât se află de mai mult timp pe cale. Însă cunoaștem foarte bine, că realitatea nu corespunde totdeauna premisei sau așteptării. Să fii „duhovnicesc” nu depinde atât de mult de măsura cunoașterii spirituale, oricât de importantă și demnă de prețuit este aceasta, cât de atitudinea lăuntrică a inimii, de gradul sau de măsura în care noi ne lăsăm călăuziți în toată gândirea noastră, în tot ce facem și nu facem, prin puterea educativă și sfințitoare a Duhului.

Deci apostolul se adresează **tuturor**; însă numai cei care erau cu adevărat spirituali și astăzi sunt în stare să urmeze îndemnurile lui, și aceștia la rândul lor numai în măsura în care au ajuns la maturitatea lăuntrică în această privință. Nu vrem să uităm aceasta. Oricât de sfântă este datoria și oricât de mare este privilegiul de a corecta pe fratele sau pe sora care au greșit, pentru aceasta este nevoie de har deosebit. S-ar putea gândi, că credincioșii cei mai în vârstă ar fi în mod normal chemați în mod deosebit pentru această slujire; dar oricât de importantă ar fi vârsta și experiența într-o privință sau alta, totuși ele singure nu sunt suficiente.

Însușirea perfectă a unui creștin cu adevărat spiritual este „umblarea cu Dumnezeu”, aceasta este o viață în lumină, în condamnarea obișnuită a răului la sine însuși, în judecarea fără cruțare a eu-lui propriu și în cunoașterea necesară legată de faptul, că la fiecare pas el are nevoie de har, da, că **numai** prin har poate trăi. S-ar putea iarăși gândi că un astfel de creștin ar fi un critic și unul care condamnă fără cruțare răul în alții. Însă experiența învață, că realitatea este contrariul; și nu poate fi altfel. Tocmai exercitarea permanentă a judecării de sine face pe credincios capabil să judece cu blândețe greșelile altora; să nu **practice** el harul, de care el însuși are nevoie și are parte zilnic și ceas de ceas într-o măsură așa de mare? Nu că el prezintă răul într-o lumină favorabilă sau scuză răul altora; dimpotrivă, îl îndurerează profund să-l vadă la alții, deoarece el știe cât de mult este dezonorat Domnul prin aceasta și a făcut imposibilă părtașia fericită cu Dumnezeu a sufletului acela. Însă experiențele personale îl fac capabil „în duhul blândeții” să întâmpine pe celălalt și să-l ajute să se corecteze. Prin faptul că a cunoscut eu-l propriu în

stricăciunea lui, știe cât de mult trebuie să fie atent cu sine însuși, pentru ca el însuși să nu fie ispitit și să cadă.

După ce în capitolele anterioare am auzit așa de mult despre Lege și am fost atenționați, sub nici o formă să nu ne aducem sub un jug legalist, probabil suntem surprinși să auzim în versetul 2 al acestui capitol despre o lege, pe care noi trebuie s-o împlinim: „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos”. Apostolul spune totodată: voi vorbiți așa de mult despre Lege; dacă neapărat vreți o Lege, aici este una: împliniți Legea lui **Hristos**. O Lege este o regulă, un ghid pentru comportarea noastră. Deci, regula întregii vieți a lui Hristos, ceea ce L-a călăuzit pe pământ, era **să slujească altora**. El Și-a găsit bucuria în a lua asupra Sa poverile lor. Să facem și noi la fel! Viața aduce cu sine pe lângă ispitiri la păcat și greutăți, încercări, suferințe de tot felul, lucruri care vor să se așeze ca o povară grea pe inimă și suflet, în mod deosebit a celor slabi în credință. Aici sunt o mulțime de ocazii să dovedim dragostea noastră și disponibilitatea noastră pentru slujire. Dar dacă vrem s-o facem, atunci trebuie să ne **plecăm** și nu trebuie să ne cruțăm umerii. O astfel de solicitare nu era din partea Legii de pe Sinai, aceasta a fost dată omului în carne; însă „omul duhovnicesc” împlinește „Legea lui Hristos”. Ce **câmp** larg se deschide activității noastre!

Pentru împlinirea acestei Legi, așa cum am amintit deja, este necesar un suflet smerit, o inimă supusă, umplută de felul de gândire al lui Hristos. „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur” (versetul 3). Omul religios se ostenește cu plăcere în slujba pentru alții, dar nu poate să poarte smerit povara altora, având dragostea lui Hristos. Dragostea, felul de gândire al lui Hristos îi sunt străine, și în loc să ia povara altora asupra sa, mai bine le pune poveri. Așa a fost în timpul Domnului cu fariseii și cărturarii plini de râvnă pentru Lege, și tot așa este și astăzi cu orice om religios sau, ceea ce înseamnă același lucru, cu orice religie omenească. Stând pe acest teren, își găsesc plăcerea în a face milostenii, fapte bune, să-și așeze numele la capul listei de colecte pentru săraci și bolnavi, pentru misiunea în țară și în străinătate; da, în anumite situații sunt gata să se facă chiar și jertfe mai mari pentru diferite ramuri ale lucrării pentru aproapele și așa mai departe, dar în timp ce se fac acestea, pentru a avea recunoștință din partea oamenilor, în timp ce se crede **a fi** cineva, se înșală singuri. Înaintea lui Dumnezeu ești **nimic**, și presupusul serviciu divin este **deșertăciune**. Să observăm însă, că apostolul nu scrie la cei care numai mărturisesc că sunt creștini, ci la credincioși adevărați, căci și ei sunt expuși pericolului să se considere a fi cineva, să se înalțe pe ei înșiși. Dar cât de urât, da, de disprețuit este aceasta! Cuvintele apostolului sunt simple, dar tocmai de aceea sunt așa de importante și efective: „Dacă vreunul **crede** că este ceva, **măcar că nu este nimic**”. Fie ca aceste cuvinte să se întipărească adânc în inimile noastre!

„Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții” (versetul 4). Un alt principiu important! Dacă verific lucrarea mea în lumina lui Dumnezeu, pericolul să mă laud cu mine și cu faptele mele nu va fi mare. Voi vedea pe de o parte nereușita mea permanentă, și pe de altă parte în conștiința că pot face ceva pentru Domnul este destul laudă pentru mine. Dar ce au făcut acei învățători ai Legii în Galatia? Nu a fost destul că le-a plăcut să fie iudei, ci și se lăudau cu aceia care primindu-le învățătura s-au lăsat din nou aplecați sub jugul Legii. În loc să poarte poverile altora, ei le-au pus poveri. Ce lucrare! Ei au pătruns pe câmpul unui alt lucrător și au încercat să distrugă roadele lucrării lui. Cu adevărat, ei nu lucrau pentru Domnul și onoarea Lui, ci pentru ei înșiși li lauda lor proprie.

Cât de cu totul altfel era lucrarea apostolului, și cât de frumos a fost rezultatul ei! Să adauge suflete la Hristos, aceasta era lauda lui. De aceea el putea privi liniștit în viitor și să se gândească la sfârșitul tuturor. „Fiecare își va purta sarcina lui însuși” (versetul 5). Noi toți avem a face cu Dumnezeu. Fiecare din noi va trebui să dea odată socoteală înaintea lui Dumnezeu (Romani 14.12). Nu că credinciosul ar putea ajunge din nou la judecată din pricina păcatelor sale, pentru aceasta a stat Hristos o dată pentru totdeauna în judecată pe Golgota; însă noi toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, noi toți vom fi odată **arătați**, pentru ca atunci să vedem toată viața noastră ca credincioși în lumina acestui scaun de judecată. Atunci „fiecare **își**

va lua răsplata după osteneala lui” – „fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 3.8; 4.5). Atunci se va arăta cum fiecare din noi a corespuns responsabilității lui ca credincios, ca slujitor al lui Hristos, dar și cum tot ce noi am putut face aici jos se datorează exclusiv harului Său. O, cum ar trebui gândul acesta să ne motiveze să fim veghetori, sporind tot timpul în lucrarea Domnului! Cum ar trebui să ne străduim să-I fim plăcuți la venirea Sa!

În versetul următor Pavel amintește credincioșilor din Galatia de obligația, despre care el vorbește mereu și în alte epistole, și a cărei împlinire probabil ei au neglijat-o: „Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață”. Să observăm că cuvântul scurt „I” nu este în textul original. Acest fapt probabil ne îndreaptă atenția, că noi nu trebuie să întrebăm, dacă noi înșine am avut parte de binecuvântarea slujirii; fiecare lucrător al Domnului, oriunde ar lucra el, își merită plata, și este privilegiul credincioșilor, să sprijine în lucrarea lor pe **toți** aceia, pe care Domnul i-a trimis, în apropiere sau în depărtare, cu tot felul de bunuri, după cum ei au nevoie, și pe cât este posibil. Ochiul iubitor al Domnului privește la toți robii Săi, și nici o lucrare de dragoste, pe care o fac ei, nu scapă ochilor Lui. Niciunul nu va rămâne nerăsplătit. Pavel însuși numește un dar, pe care el l-a primit de la credincioșii din Filipi, ca fiind „un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu”.

„Nu vă înșelați: ‚Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.’ Ce seamănă omul, aceea va și secera” (versetul 7). Nu te poți declara de partea creștinismului, fără să fi pedepsit, să vorbești despre har și cu toate acestea să umbli călăuzit de carne. Dumnezeu, pe care noi Îl numim Tată, este Dumnezeul sfânt, „care judecă pe fiecare după faptele lui, fără să aibă în vedere fața omului”. Cine poate avea curajul să-L batjocorească, prin aceea că mărturisește că este un copil al lui Dumnezeu, că posedă Duhul Sfânt, și cu toate aceste face faptele voinței lui rele și slujește cărnii? Urmările grave nu pot întârzia. Cum este semănătura, așa este și recolta. Ce seamănă omul, aceea va trebui și să recolteze. Căci „cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (versetul 8). Principiile sfinte ale guvernării lui Dumnezeu sunt de nezguduit.

Un cuvânt asemănător întâlnim și în Romani 8.13: „Dacă trăiți după îndemnurile ei [ale firii pământești], veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.” El este adresat, ca și aici, **credincioșilor**. Din firea pământească, se poate recolta numai moarte și stricăciune. Dacă un om, care mărturisește că crede în Hristos, pleacă pe căile firii pământești, seamănă în firea pământească, atunci Cuvântul îi spune: finalul drumului tău este moartea, este stricăciunea! Cine nu este întemeiat și consolidat în credință, cine se lasă abătut de la speranța Evangheliei (Coloseni 1.23), cu alte cuvinte, cine nu stăruie pe drum, ci se reîntoarce iarăși la ceea ce a mărturisit că a renunțat, nu va ajunge la țel, din aceasta nu va avea finalul credinței, mântuirea sufletului (1 Petru 1.9).

Pe drept se spune în chestiunile temporale: fiecare lucru are două laturi. Tot așa și în lucrurile veșnice sau spirituale sunt două laturi, o latură divină și una omenească. Când este vorba de latura divină a mântuirii, atunci totul este desăvârșit, sigur pentru veșnicie. Cine sau ce ar putea smulge din mâna lui Dumnezeu un suflet mântuit? Cine sau ce ar putea pune la îndoială lucrarea lui Hristos sau să facă ineficace jertfa Sa? Care putere din înălțime sau din adâncime „va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru”? Aici nu este nici un „dacă”, nici o îndoială, nici o condiție. Dumnezeu Își va termina lucrarea, va împlini planul Său, cu toată slăbiciunea și nedesăvârșirea noastră.

Acum latura omenească. Cum vorbește Cuvântul către sufletul mântuit? Spune el aici: deoarece tu ai fost mântuit odată pentru totdeauna, poți liniștit să-ți pui mâinile în sân; chiar dacă păcatul încă mai locuiește în tine și lumea din jurul tău este plină de pericole și ispite, nu te neliniști, totul va fi bine? Nu, el vorbește contrariul, ca să redăm numai câteva: veghează și te roagă, ca să nu cazi în ispită; umblă cu teamă în timpul pelerinajului tău; caută fericirea ta cu teamă și cutremur, și: cine **va birui** va moșteni aceste lucruri, cine **va răbda** (persevera) **până la sfârșit** va fi mântuit. S-ar mai putea adăuga multe alte expresii, însă acestea sunt suficiente, ca să ne arate că noi, cu toate că **suntem** mântuiți, vom avea deplina fericire, deplina mântuire a

trupului, sufletului și duhului, abia la sfârșitul drumului nostru de credință, și că, cu toate că **posedăm** deja acum viața veșnică în felul în care apostolul Ioan vorbește mereu despre ea, ne aflăm totuși pe drumul **spre** viața veșnică, și că toți care seamănă în Duhul, vor **culege** din Duhul viața veșnică. Prin faptul că ei fac voia lui Dumnezeu aici pe pământ în simplitate și credincioșie și astfel sunt păziți prin puterea lui Dumnezeu prin credință, ei o **găsesc** acolo sus.

Repetăm: acolo sus se va regăsi tot ce noi în timpul pelerinajului nostru am putut face călăuziți prin Duhul spre onoarea Domnului și spre binele celor care au fost cu noi în pelerinaj. Nimic nu va fi uitat, nimic nu va rămâne nerăsplătit. De aceea „să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (versetul 9). Iarăși un „dacă”, o condiție, și voința noastră înnoită, omul nostru lăuntric spune Da și Amin la aceasta. Credinciosul fidel nu dorește să obosească, ci folosește cu bucurie orice ocazie ca să facă binele, chiar dacă el trebuie să întâmpine unele dezamăgiri, unele dovezi de nerecunoștință. El nu se lasă reținut, nu se revoltă. Că dragostea lui trebuie să se arate „mai ales fraților de credință”, cu care îl leagă o legătură deosebită, este de la sine înțeles; dar el trece peste cercul credincioșilor și caută să facă bine tuturor oamenilor, după cum unde și cum se oferă ocaziile.